

Проблемами людей, які після травми спини стали інвалідами, а відтак сіли у візок, в Україні опікуються благодійні фонди та деякі громадські організації. Однак вони здатні охопити лише кілька відсотків людей з обмеженими фізичними здібностями. Переважна більшість таких людей належать тільки собі, і почасти вони не мають можливості навіть вийти з власного помешкання, оскільки інвалідний візок, якщо він є, абсолютно не пристосований до пересування поза межами квартири.

Більшість інвалідів – „спинальники” – це молоді люди до тридцяти років, які травмувалися у зрілому віці, тому зміна життя нерідко супроводжується депресією та замкненістю в собі. Життя втрачає сенс. У такій ситуації виконавчий директор спортивно-танцювального клубу „Березіль” Сергій Марченко говорить, що „якість життя людини інваліда та те, яким є ставлення до нього суспільства, великою мірою залежить від нього самого. Не варто сидіти в чотирьох стінах, слід використати останній шанс і шукати нових можливостей для продовження життя, а відтак відновити бажання жити, а не існувати.”

Клуб „Березіль”, окрім традиційного спортивного танцю, кілька років тому запровадив новий для України напрям – танець на візку, де один партнер – це людина здорова, інший – людина із обмеженими фізичними можливостями після травми спини. Однак, займаючись танцем, ці люди не відчують себе неповноцінними. Більше того, вони хочуть, щоб інші ставилися до них, як до звичайних людей.

Сергій Марченко, керівник клубу „Березіль” стверджує, що „танець на візку – це, перш за все, спорт, і якщо людина психологічно не переламає себе в тому плані, що життя не закінчилося із інвалідністю, то вона спортом ніколи займатися не буде.” Що ж стосується танцю на візку як методу соціальної реабілітації, то пан Марченко стверджує:

– Якщо спортивний танець розглядати як соціальну реабілітацію для таких людей, то це максимально нетравматична і приємна річ для інвалідів. До нас звертаються люди, які хочуть продовжувати активно жити. Ми займаємося цим професійно. Минулого року в Голландії на чемпіонаті Європи виступали наші пари, які тренувалися лише 2 роки. Тепер ми маємо танцюристів, які входять у десятку кращих в Європі.

Тренувальним процесом у клубі „Березіль” керує професійних тренер Олена Чиж, яка в спортивному танці вже 25 років. За цим стежать і медики, оскільки незначне перевантаження може спричинити непоправні наслідки. Постійні тренування, показові виступи додають відчуття перемоги над собою і власною недугою. Як розповідає Сергій Марченко, дві жінки, які є членами клубу, відважилися на народження дітей, хоча медики були проти цього.

Отже, життя продовжується, і спортивний танець на візку в Україні по волі розвивається. Цьому сприяє і Паралімпійський комітет України. Вважається, що цей вид спорту максимально розкриває можливості людини на візку. Як свідок такого дійства мушу сказати, що танець на візку, і мені здається, що це важливо, не викликає жалощів. Це виглядає красиво і динамічно. Це може бути гарною перспективою для людини із обмеженими фізичними здібностями.

Клуб „Березіль” працює в Києві. Його телефон 5500228.